

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Jana Passera, v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2007, čj. OSV 245/2007-ODV (OSV 137/2007-ODV), o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Ca 319/2007 **se p ř i k á z u**
j e Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal dne 29. 10. 2007 u věcně a místně příslušného Městského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2007, čj. OSV 245/2007-ODV (OSV 137/2007-ODV), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2007, Spr 1416/2007, kterým byla žalobci (žadatel) poskytnuta informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce mj. tvrdil, že mu Městský soud v Praze poskytl požadovanou informaci o svém rozsudku ze dne 24. 6. 2005, čj. 5 Ca 37/2005 - 42, v neúplné (anonymizované) podobě.

Městský soud v Praze předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu (§ 9 odst. 1 s. ř. s.). Svůj návrh odůvodnil tím, že v řízení rozhodoval jako správní orgán I. stupně a tato skutečnost by mohla zavdat objektivní pochybnosti o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů správního soudnictví městského soudu. Městský soud ve svém návrhu odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 9. 2005, čj. 4 As 14/2004 - 70.

Žalobce s návrhem na přikázání věci nesouhlasil. Svůj názor odůvodnil odkazem na znění článků 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) („každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu“) a čl. 38 odst. 1 Listiny („nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci“); poukázal rovněž na nálezy Ústavního soudu, v nichž Ústavní soud vyložil vztah jurisdikční složky a správní složky soudní moci. Zdůraznil, že Městský soud v Praze není účastníkem řízení, byť žaloba jeho rozhodnutí také napadá, a prohlásil, že nemá pochybnosti o nestrannosti a nepodjatosti senátu, jemuž podle rozvrhu práce přísluší věc projednat. Žaloba nesměřuje proti městskému soudu jakožto „soudu“, nýbrž proti městskému soudu v postavení správního orgánu. Žalobce citoval rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2005, čj. 4 As 14/2004 - 70, s tím, že se v nyní posuzované věci nejedná o skutkově ani právně shodný případ, který by měl Nejvyšší správní soud posuzovat obdobně. Alternativně, pro případ, že by se Nejvyšší správní soud s jeho právním názorem neztotožnil, navrhl, aby věc byla přikázána Krajskému soudu v Praze.

Žalovaný se k návrhu na delegaci nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud shledal návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným.

Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. upravuje možnost Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Podle § 9 odst. 3 s. ř. s. mají účastníci právo se vyjádřit k tomu, kterému soudu má být věc přikázána.

V citovaném ustanovení je upraven případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout. S ohledem na výše uvedené skutečnosti nelze pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného městského soudu sestavit senát, a z toho důvodu jsou splněny zákonné podmínky pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu.

Předsedkyně senátu Městského soudu v Praze, kterému podle rozvrhu práce přísluší věc projednat, poukázala na důvody pro vyloučení všech soudců, kteří vyřizují agendu správního soudnictví, neboť v projednávané věci žaloba napadá rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Městského soudu v Praze.

V těchto případech lze mít důvodné pochybnosti o nepodjatosti těchto soudců, protože Městský soud v Praze v řízení rozhodoval jako správní orgán I. stupně, což je subjekt totožný se správním soudem, který by měl ve věci rozhodnout. Všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu jsou proto vyloučeni pro možnou podjatost.

K objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců v situaci, kdy by měli rozhodovat o žalobě proti rozhodnutí soudu u něhož sami působí, Nejvyšší správní soud odkazuje na své rozhodnutí ze dne 30. 9. 2005, čj. 4 As 14/2004 - 70 (www.nssoud.cz). Na dříve zaujatém právním názoru pak setrvává i v nyní posuzované věci. Žalobce staví svůj nesouhlas s postoupením na skutkové a právní odlišnosti posuzovaných případů. Při vážení tohoto argumentu je třeba konstatovat, že mezi dříve a nyní posuzovanou věcí lze navzdory odlišnému skutkovému základu nalézt shodné rysy. V obou případech žaloba směřovala proti rozhodnutí soudu, který by měl o věci rozhodovat, byť v nyní posuzovaném případě je soud v pozici správního orgánu prvního stupně. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku vyslovil, *„že vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoli na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít o jeho nepodjatosti pochybnost“*.

V tomto ohledu je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu „*nemo iudex in causa sua*“, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou obecně uznávána jako zásady spravedlnosti a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu (srov. Knapp, V. *Teorie práva*, C. H. Beck, Praha 1995, str. 83).

Nejvyšší správní soud se také plně ztotožňuje s právními názory, které ve svých rozhodnutích vyjádřil Ústavní soud [např. nález ze dne 4. 12. 1997, sp. zn. II ÚS 218/97, (www.judikatura.cz) nebo ze dne 11. 3. 1998, sp. zn. IV ÚS 466/97, Sb. n. u. US Svazek č. 10 Nález č. 38 str. 251] o rozdělení a přísném oddělení soudní moci na složku jurisdikční a správní, ale současně poukazuje na to, že tyto závěry je nutno při jejich aplikaci posuzovat v kontextu, který vyjádřil Ústavní soud v nálezu pléna ze dne 11. 7. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 18/06 [č. 397/2006 Sb.]. V něm Ústavní soud vyslovil, že „*výkon státní správy soudů neodpovídá svojí povahou obecnému vymezení výkonu státní správy. Jedná se v tomto případě o specifickou činnost vykonávanou pouze uvnitř soudní soustavy a podmiňující více či méně vlastní rozhodovací činnost soudů*“.

Konečně pak Nejvyšší správní soud poukazuje i na své usnesení ze dne 29. 3. 2007, čj. Nad 8/2007 - 40, kde ve skutkově a právně podobné věci téhož žalobce rozhodl stejně jako nyní.

Vzhledem k výše uvedenému proto Nejvyšší správní soud přikazuje předmětnou věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. února 2008

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu